

Pietje Dapper

en de wedstrijdduif

S. Boto

groteletterboek

Pietje Dapper, zijn beste vriend Karelkje Stoer en hun trouwe hondenvriend Nero beleven weer een nieuw avontuur. Als Pietje van Ome Bertus twee duiven krijgt, gaat er een nieuwe wereld voor Pietje open. En wie zal de wedstrijd winnen? Het wordt spannend!

ISBN 978-94-6280-269-4

9 789462 602694 >

S. Boto

Pietje en de wedstrijdduif

Uitgeverij De Graveinse Abeel

De personages en situaties in dit verhaal zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-269-4

NUR 282

© 2020 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam

www.degraveinseabeel.nl

mail@degraveinseabeel.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Graveinse Abeel

© Omslagfoto: Depositphotos

Auteur: S. Boto

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Pietje was in de tuin aan het rommelen. Hij had er kortgeleden een hok getimmerd en daar liepen nu twee duiven op hun gemakje in het rond. Het waren een mannetje, een ‘doffer’ en een vrouwtje, een ‘duivin’. Die twee had hij pas kortgeleden van Ome Bertus gekregen.

Toen hij laatst bij hem was geweest had Pietje vol belangstelling en ook met ontzag naar de duivenkolonie

van Ome Bertus gekeken.

“Wat heeft u veel duiven,” had hij gezegd.

“Ja jong, ik denk dat ik wel tegen de honderd heb.”

“Gossie,” zei Pietje, “dat lijkt me leuk, zo’n hok met duiven.”

“Dat is ook zo,” had ome Bertus gezegd, “maar het is wel een hoop werk hoor. Je moet geregeld de hokken schoonmaken en het kost ook nogal wat geld aan duivenvoer.” Ze babbelden verder en van het een kwam het ander. Ome Bertus had gezegd dat hij wel een paar duiven over had en dat Pietje die mocht hebben.

“Joppes!” had Pietje gezegd. “Ik ga

meteen aan mijn vader vragen of het mag en of ik in de tuin een hok mag timmeren.”

Hij had het nog dezelfde avond aan zijn vader gevraagd. Die had geknikt en gezegd dat hij het wel goed vond. Als het maar geen rotzooi zou geven voor de burenen.

De volgende dag, na schooltijd, was hij begonnen met een hok te timmeren voor de duiven. Na enige dagen was het klaar.

Toen kon hij naar ome Bertus gaan om twee duiven op te halen. Hij had in een oud mandje die twee duiven van ome Bertus meegekregen. Hij had ze in het hok gedaan en na een poosje waren ze gewend aan hun

hok zodat ze mochten uitvliegen. Ze kwamen dan altijd weer terug in hun hok.

Gelukkig had hij geen klachten van de burens gehad. Dat kon ook niet. Want er vlogen zoveel vogels in de buurt rond de tuinen dat die twee van Pietje nauwelijks opvielen. Het leuke was dat de twee duiven al snel gewend waren aan Pietje en zelfs het voer uit zijn hand pikten.

Pietje liet de deur van het hok overdag meestal openstaan, want dan konden ze vrij uitvliegen. In het begin gingen ze nog weleens terug naar hun oude hok bij ome Bertus en dan moest Pietje ze terughalen. Maar nu waren ze gewend en bleven ze in

hun eigen hok.

Pietje was trots op zijn duiven.

Vooraf omdat ze zo tam waren. Hij had ze ook een naam gegeven. Het mannetje had hij Thomas genoemd en het vrouwtje heette Alva.

En het leek wel, of ze hun namen ook al kenden. Want als Pietje ze riep, dan kwamen ze meteen naar hem toe gevlogen.

Zelfs moeder vond het leuk.

Alhoewel ze wel wat vaker Pietjes muts moest wassen omdat de duiven daar weleens op poepten. En wat ze ook zei, Pietje wilde z'n geluksmuts niet afdoen.

Hoewel ze eerst bedenkelijk had gekeken toen ze hoorde dat er een

duivenhokje in de tuin zou komen, keek ze nu met genoeg naar de uitvliegende duiven.

Ze vond het een prettig idee, dat Pietje alles kon leren en ook alles kon vragen over de duiven aan ome Bertus. Zo kon er niets verkeerd gaan.

Ome Bertus had Pietje een keer uitgelegd hoe het ging met dat wedstrijdvliegen van de duiven. Zijn duiven deden mee aan zogenaamde wedvluchten vanaf een plek in het buitenland. Ze werden met een grote wagen daarnaartoe gebracht. Dan werden ze losgelaten. En vandaaruit moesten de duiven dan weer terugvliegen naar hun hok.